

Ordføreren (Fischer): Det vil være i de ærede Herrer's Erindring, at det foreliggende Lovforslag har givet Anledning til en Meningsforffjel mellem Folkethinget og Landstthinget, og at deraf er fulgt Medsættelsen af et Udvalg her i Salen for at afgive Betænkning over Sagen, efterat denne var bleven tilbageendt fra Folkethinget til Landstthinget. Jeg skal tillade mig, ibetmindste foreløbigt, i det Hele at henvise til den derefter afgivne Betænkning, i hvilken der er gaaet udførligt ind paa Sagen, og kun tillade mig i Korthed at gjenkalde Indholdet af denne Betænkning i de ærede Medlemmers Erindring. Det er jo ved Loven af 19de Februar 1861 bestemt, at adskillige mindre Embeder efterhaanden skulle indbrages, og dette er da navnlig Tilfældet med adskillige Skriverembeder, som ifølge den nævnte Lovs Bestemmelser skulle forenes med de tilsvarende Fogedembeder. De paagjældende Fogedembeder ere imidlertid ikke allerede alle satte paa fast Gage, og det er hændet, at nogle af de omtalte Skriverembeder ere bleve ledige førend de tilsvarende Fogedembeder, og at der saaledes har maattet bestemmes en Contoirholdsgodtgjørelse for disse Skriverembeders Vedkommende ved deres Forening med Fogedembederne. Da det første Lovforslag om et saadant Skriverembedes Forening med det tilsvarende Fogedembede forelaa for Rigsdagen, gjordes den Anskuelse gjældende fra Justitsministeriets Side, at der ikke var nogen Anledning til at indrømme Fogden nogen Godtgjørelse i Anledning af hans Befordring som Skriver. Det var, som det vil sees af Betænkningen, Skriverembedet i Varde, der gav Anledning til, at Justitsministeren fremsatte sin Anskuelse i saa Henseende. I samme Samling af Rigsdagen afgav imidlertid Folkethinget en Betænkning over et andet Lovforslag om Contoirholdsgodtgjørelse i et Tilfælde, hvor Skriverembedet vedblev at bestaae som et særskilt Embede, i hvilken Betænkning den Anskuelse gjordes gjældende, at man, hvor Fogedembeder og Skriverembeder bestode særskilt, maatte gaae ud fra, at Foged og Skriver kunde dele Befordring med hinanden, og at Befordringsgodtgjørelsen til hver enkelt altsaa maatte bestemmes under Forudsætning heraf. Derpaa gik Rigsdagen ind, og siden den Tid ere Ju-

stitsministeriets Forslag om Contoirholdsgodtgjørelse ogsaa gaaede ud fra, at der maatte indrømmes den Foged, hvis Embede var lønnet med Sportler, og som nu overtog et Skriverembede, der skulde sættes paa fast Løn, en Godtgjørelse for den Tilværet, som han maatte antages at faae i sine Udgifter ogsaa til Befordring, derved, at han tillige overtog Skriverembedet. Dette vil saaledes sees at have været Tilfældet med Hensyn til Skriverembedet i Næst, og endnu mere klart er det med Hensyn til Skriverembedet i Verløv og flere Herreder. Med Hensyn til disse Embeder har Ministeriets Motivering for det omhandlede Punkts Vedkommende været aldeles klar og utvivlsom, og Rigsdagens Tiltrædelse af samme er, navnlig efter den nysomtalte Udvalgsbetænkning, der var afgiven i Folkethinget, og efter dets Udvalgsbetænkning med Hensyn til det sidstnævnte Embede, aldeles utvivlsom og klar. Den samme Opfattelse har Justitsministeriet nu ogsaa fastholdt i det oprindelige Lovudkast i nærværende Sag, og det er ligeledes i det væsentlige denne Betragtning, der har ligget til Grund for den tidligere Vedtagelse af Lovforslaget i en anden Skikkelse end den, hvori det nu foreligger her i Thinget. Man fandt det nemlig billigt, at den i Lovforslaget omhandlede Embedsmand, der faaer en forøget Udgift til Befordring derved, at han har overtaget Skriverembedet og saaledes forsaabidt er bleven misligere stillet ved Overtagelsen af Samme, end han iforveien var, ogsaa fik Erstatning for disse forøgede Udgifter. Udvalgets Fleertal har i Henshold til det Anførte været af den Anskuelse, at det Resultat, hvortil Landstthinget saaledes tidligere var kommet, er rigtigt, men det har imidlertid tillige maattet beklage, at der ikke tidligere har været nedsat et Udvalg i Sagen her i Thinget, da der derved vilde have været givet en bedre Leilighed for Thinget til at lægge sin Anskuelse af samme for Dagen, og til paa en mere bestemt Maade at fremsætte den, og det har derfor troet, at det ikke vilde være rigtigt nu paant at foretage en Endring af Lovforslaget, men mener derimod, at man bør indskrænke sig til enten at vedtage det, saaledes som det nu foreligger, eller ogsaa heelt at forkaste det. I sidste Tilfælde